

Marko Đukić

Pismo

Sedeo je za svojim stolom za pisanje u kućnoj biblioteci. Prostrana, nekako visoka soba sa gomilom raznoraznih knjiga. Knjige behu na policama poslagane. Na njih se već nahvatala paučina i prašine debeo sloj. Tiho, teško i ponekada ispresecano disanje je razbijalo mrtvu tišinu koju je pravila škripa pera po papiru. Dopola prazna flaša, pri jednom nesmotrenom pokretu ruke pade i krenu da istače njegov već dugogodišnji lek na stari tepih pohabanih resa. Natopio se jako... No, ni ne okrećući glavu, krajičkom oka je samo bacio pogled i sarkastično podigao brk na prolivajuću scenu dole. Bistro oko nastavi da prati slova koja su tekla preko papira mastilom; istina, ljutito nekako, ali su tekla. Počeo je da zbrzava pismo, uhvati ga nekakav žur i nije mogao dalje nastaviti... Pero ispade iz šake, ruke mu se zatresoše, jeza mu prođe duž kičme, zenice su se produbile i raširile i glava mu klonu na papir...

Prođe neko vreme, vreme koje se u toj učmaloj sobi i nije moglo meriti. Kroz jedan prostrani prozor spolja ne dolaziše ništa... Prozori su se sramili da propuste sunčev zrak unutra, u taj strašni svet. Atmosfera je bila kao termopilski klanac. To više nije bila kućna biblioteka, to je bilo bojno polje, tako je nešto napeto lebdelo u zagušljivom vazduhu. I on beše zagušljiv od nemih reči koje su isparavale svuda unaokolo.

No, k'o za inat stagnirajućem vazduhu, telo se u tikovima počelo vraćati u život, u tu sobu i zaguš od kojih je pre ko zna koliko vremena pobeglo. U trenutku razbuđivanja, koje beše kao povratak iz ružnog i umarajućeg košmara, ruka, ista ona koja presudi flaši žestine obori na skup ali stari sto bočicu s mastilom i ona se razli zakačivši malo i papir po kome su malo pre tekla slova tišine. Razlivajući se stolom, mastilo je gutalo sve pred sobom, od vazduha do papira. Videvši da ide ka papiru, instiktivno ga je sklonio i ustuknuo sa stolice kao opržen – ni sam ne zna zašto – i zagega se pijan. U tome, ugleda onu flašu na tepihu i zaprepasti se, sjuri se na kolena i ispi nekoliko kapi što ne završiše u posmrtnoj postelji

tepiha. Oliza grlić flaše. Vid mu se zamagli, stomak mu se pope u grlo i ispovraćavši se pade u lokvu iz koje isparavaše alkohol. Zakrvavljene oči se zatvoriše...

Antivreme opet proteče. Ili je stajalo. Ko zna. Lagano se pridiže, bez problema, ali i dalje zakrvavljenih očiju, malo od alkohola ali sada mnogo više od besa. Kućne papuče su šištale od lokve alkohola pod nogama. Osvrnuo se oko sebe pošteno se gadeći okoliša u kom je prevladavao alkohol. Okrenu se ka stolu i priđe mu. Oduva neku vrstu prašine s onog papira i protrese ga, da bude siguran da ga je očistio te prljavštine koju je video na njemu. Mirnim ali užurbanim pokretom ruke ga presavi na tri dela i stavi u kovertu. Dohvatio je pero, zaparao sto njime gde je još bilo svežeg mastila i napisao adresu najdalje policijske stanice. Udalji se od stola i krenu put vrata, a za njim vazduhom krenu i nelagoda koja mu se sve više približavala i bivala sve teža. Teško disanje prati težak korak... Kao da mu je Atlas sručio svoj svod na pleća; tako ga je pritiskala ta briga koju nosaše u ruci. Oduzimala mu je dane, a davala bore...

Čvrsto je stegnuo kvaku na izlaznim vratima, no, nije ih otvarao. Glava mu malo klonu, a onda je u tom klonu okrenu i razbaca pogled po toj memljivoj atmosferi biblioteke kao da je poslednji put vidi. Uzdahnu, okrenu kvaku i izađe napolje. Svetlost dana mu zaslepi pogled, i on se u trenutku ozari i nabaci bojažljivi osmeh na lice krenuvši prema poštanskom sandučetu. Priđe i gurnu pismo do pola; sada je potrebno da ga samo pusti i gotovo. Graške znoja su se presijavale na suncu koje je blještalo čudnim sjajem, sjajem istovetnim kao u njegovim očima. Razbi mu se slika ispresecanog života pred očima u paramparčad:

„Da li... on... kako... ne može... ne pij... ne pij... neću ti dozvoliti... sve... šta... neeee!!!“

...pismo upade u sanduče. Okrenu se i kao da nije ništa bilo uđe u kuću i uputi se u biblioteku, izvadi stariju drvenu kutiju iz ladice s desne strane stola i pogleda u ogledalo preko puta stola zakrvavljenih očiju i naposletku razbi tišinu rečima razumljivim samo njima dvojici.

Nakon nekoliko dana, kada je pismo stiglo u policijsku stanicu, jedan dežurni policajac ga je otvorio iz znatiželje, čisto da ubije dosadu koja je taj dan ubijala više njega nego on nju. Pismo je bilo pomalo razmazano, umrljano flekom mastila, pa policajac dohvati naočare za čitanje koje su mu bile pri ruci. Pismo je ispredalo priču totalno nerazumljivu i glasilo je ovako: *Gde su ti sada svi, stoko propala?! Gde su ljudi koji su bili uz tebe?! Nema ih! Ostao si*

sam s tim đavolom koji je sada prazan, prazan kao i ti, ljuštura ništavna koja samo troši dragoceni kiseonik i zaostavštinu koja odlazi na alkohol i ubijanje vremena i tuge! Završićeš kao kmet Siman, možda i strašnije! Znam ja, veruj mi, jer ja sam ostao s tobom na vratu! Ali neće to tako moći, dajem ti reč, jer...

Poslednja slova behu u žvrljopisu, nerazaznajućem, te policajac zgužva pismo i s osmehom, jednim zatvorenim okom i jednim otvorenim, kojim je ciljao kantu u uglu, baci ga uskliknuvši „trojka“. Ni sanjao nije da se u tom pismu nalazi početak razjašnjenja slučaja (samo)ubistva na drugom kraju grada.

Marko Đukić